

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

De Phanocle ejusque elegia

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DE PHANOCLĒ

EJUSQUE

ELEGIA.

EX EODEM OPERE, p. 299, sqq.

Huic Elegiae, temperare mihi non possum, quin illam Phanoclis apud Stobaeum Tit. 62. p. 399. adjungam, praesertim cum et ipsa in Orphei amoribus, quamvis minus honestis, celebrandis versetur. De hac autem sic statuo, nihil hujus generis, quod omnibus numeris perfectius sit, ex tota antiquitate ad nos pervenisse. Talis in culta oratione simplicitas est, tam nativa venustas. Numerorum quidem lenitate ipsam Hermesianacteam, si quid ego judico, superare videtur. Phanocles quando vixerit, incertum est. Post Demosthenem floruisse, et Elegos suos *Ἔρωτες, ἢ Καλοὶ* inscripsisse, ex Clemente Alex. Strom. VI. p. 750. intelligitur: *Δημοσθένους εἰπόντος, Πᾶσι γὰρ ἡμῖν ὁ θάνατος ὀφείλεται, καὶ τὰ ἐξῆς, ὁ Φανοκλῆς ἐν Ἔρωσι, ἢ Καλοῖς γράφει*. Ἄλλὰ τοι μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, οὐδέ πη ἐστὶν Ἐκφυγείν, ὅποσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα. Idem Protrept. p. 32. *Φανοκλῆς δὲ ἐν Ἔρωσι, ἢ Καλοῖς ἱστορεῖ, Ἀγαμέμνονα τῶν Ἑλλήνων βασιλέα, Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἴστασθαι ἐπ' Ἀργύννῳ τῷ ἐραμένῳ*. Quem locum adscripsi ex certa correctione P. Leopardi Emend. IV. 4. et Jo. Jonsii de Scriptor. Hist. Philos. II. 15. p. 194. quan-

quanquam Jonsius Ἐρωτάς, ἢ Καλὸς per errorem drama vocat. Auctor argumenti IV. in Ovidii Metam. II. *Cycnus, Stenelei filius, materno genere Phaëthonti proximus, cum Liguriam incoletet, et in ripa Eridani amnis cum vidisset corpus Phaëthontis a sororibus ejus abluī, pari calamitate est concussus. Plus enim justo descendo propinqui interitum, deorum voluntate in volucrem cygnum abiit, qui perosus caelostem ignem, paludes ac flumina, quibus insensceteret, est secutus. Phanocles in Cupidinibus auctor.* Ex hoc opere non solum Elegia apud Stobaeum, sed reliqua etiam, quae ex Phanocle laudantur, sumta videntur. Plutarchus Sympos. IV. 5. p. 671. B. οἱ δὲ παιδικὰ τοῦ Διονύσου Ἄδωνιν γεγονέναι. Καὶ Φανοκλῆς, ἔρωτικὸς ἀνὴρ, ὃδὲ πως πεποίηκεν. Εἰδὼς θεῶν Ἄδωνιν δρεφοίτης Διόνυσος ἤρπασεν, ἠγαθέην κύπριον ἐποικόμενος. Hieronymus Chronico p. 17. *Ob raptum Ganymedis Troi, patri Ganymedis, et Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanocles poeta.* ubi vide Jos. Scaligerum. Hieronymum descripsit Orosius I. 12. Quorum uterque festinanter inspectus est a N. Heinsio ad Ovid. Met. X. 83. His paucis locis, quae Scaligeri etiam diligentia collegit, Phanocles commemoratur. Nunc ejus Elegiam de Orpheo audiamus.

Ἡ ὡς Οἰάγοιο πάϊς Ἐρμῆος Ὀρφεὺς
Ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρξε Βορριάδην.

Πολ-

Vs. 1. Ἐρμῆος Ὀρφεὺς] Hoc ex Cod. Parisino recipi de judicio Cel. Valckenarii Diatr. in Euripid. cap. 19. p. 199. Apollon. Rhod. IV. 903. Εἰ μὴ ἔρ' Οἰάγοιο πάϊς

Ἐρμῆ-

Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλγεσιν ἕξει δαίδων

Ὁὐ πάθου· οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.

Ἄλλ' αἰεὶ μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶνες

Ἐτρυχον, θαλερὸν δερκόμενον Κάλαιν.

Τὸν μὲν Βιστωνίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι

Ἐκτανόν, εὐήκη Φάσγαν ἀνηξάμεναι,

Οὐνεκα πρῶτον ἔδειξεν ἐν Ὀρηκῆσσι ἔρωτας

Ἀρβενας, οὐδὲ πάθους ἤνευε θηλυτέρων.

Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆν χαλκῆ τάμον, αὐτίκα δ' αὐτῆν

Εἰς ἄλλα Ὀρηκίην ῥέφαν ὁμοῦ χέλυι,

Ἡ

Ὀρηκίος Ὀρφεύς. Vulgatae Editiones, Ὀρηκίου Ὀρφεύς.

Vs. 4. Οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς] Imitatur Homerum Od. τ. 23.

Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδί μὲν τετληνῖα.

Vs. 5. Μελεδῶνες Ἐτρυχον] MSS. Parisin. et Leiden-

sis, μελεδῶναι. Sed alterum est Hesiodi Ἐ. καὶ Ἡμ. 66.

et Apollonii Rhod. III. 812. Leidensis praeterea habet δε-

κομένον, quod, tanquam elegantius, vulgato δερκόμενον, non

injuria praefert Valckenarius l. c. Constructio est: μελεδῶ-

νες δερκόμενον Κάλαιν αἰεὶ αὐτῶν ἔτρυχον.

Vs. 8. Εὐήκη Φάσγαν] Trincavellus et Gesnerus εὐμή-

κη ediderunt. At alii libri, in his Leidensis, rectius εὐήκη

praebent. Quam lectionem sequuntur Leopardus Emend.

IV. 4. et Valckenarius l. c. Homerus II. K. 256. Φάσγα-

νον ἀμφικες.

Vs. 9. Πρῶτον ἔδειξεν] Πρῶτος malit Brunckius Anal.

Gr. T. III. p. 95. quod melius est. Haec autem Santenius

noster expressa putabat ab Ovidio Met. X. 83. *Ille etiam*

Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre

mares: citraque juventam Aetatis breve ver, et primos car-

perere flores. Ovidium sequuntur Hyginus Astron. I. 7. et

Philargyr. ad Virgil. Georg. IV. 520.

Vs. 11. Αὐτίκα δ' αὐτῆν] Trincavelliana et reliquae

Ἦλθ' καρτύνασσι, ἴν' ἐμφορέοντο θαλάσση
 Ἄμφω ἄμα, γλαυκοῖς τεγγόμενοι βόθλοισι.
 Τὰς δ' ἱερῆ Λέσβῳ πόλι' ἐπέκελσε θάλασσα.
 Ἦχῆ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέσχε λύρης,
 Νήσους τ', αἰγιαλοὺς θ' ἄλιμουρέας, ἔνθα Λιγυαῖν
 Ἄνερες Ὀρφεῖν ἐκτέρισαν κεφαλῆν.
 Ἐν δὲ χέλυι τύμβῳ λιγυρῆν θέσαν, ἣ καὶ ἀναδούε
 Πέτρας, καὶ Φόρκου στυγυῶν ἔπειθεν ὕδωρ.
 Ἐκ

Editiones, item MS. Leid. vitiose, αὐτίκα δ' ὑπὸν. Sed Gesnerus bene correxit, αὐτίκα δ' αὐτήν. Quod in MS. Paris. reperit Grotius, [αὐτίκα δ' αὐτήν] Vs. 15. [Τὰς δ' ἱερῆ Λέσβῳ] Ovidius Met. XI. 58. caput, Hebræ, ἰστιατικῆ Ἐκείρισ; et, πικρῶν ἠηδίο φωνῶν λέδεται ἄνε, Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua Murmurat exanimis: respondent flebile ripæ. — Et Methymnææ potiuntur litore Lesbî. Caput Lyrnessum delatum esse, scribit Philostratus Heroic. 10. p. 713. ubi Olearius nota sua prodit, se Phanoelis Elegiam nunquam legisse. Vs. 17. Νήσους τ'] Intellige Lesbum, Chium, Samum, et alias insulas circa Lesbum sitas. Quod moneo, ne quis cum Brunckio l. c. νῆσων scribat. Vs. 20. Φόρκου στυγυῶν] Editio Trincavell. mendose, Φόρτον στυγυῶν ἔπειθεν. quod e libris suis Gesnerus correxit. MS. Leid. φ. πικρῶν ἐπι ὕδωρ. sicut alius apud Gesnerum. Est tamen στυγυῶν in Leidensis margine. Bene Grotius Φόρκου ὕδωρ mare exponit. Phorcum enim vel Phorcynem Homerus Od. A. 72. ἄλδς ἀτρυγέτοιο μέδοντα vocat. Eandem rem sic expressit Antipater Epigrammate in Orpheum, Anthol. III. 25. p. 388. οὐκ ἔτι πέτρας Ἄξεις — οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν, οὐ νεφετῶν συμμύς, οὐ παταγεῦσαν ἄλα.

Ἐκ κείνου μολπαί τε καὶ ἡμερτὴ κίθαριστὸς
 Νῆσου ἔχει· πάσῃων τ' ἐστὶν αἰδοτάτη.
 Ὀρχήκες δ' ὡς ἐδάησαν ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν
 Ἄγρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσήλθεν ἄχος,
 Ἄς ἀλόχους ἔστιζον, ἵν' ἐν χροῖ σήματ' ἔχουσαι
 Κυάνεα, στρυγεροῦ μὴ λελάθοντο Φόνου.
 Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ κταμένω τινοῦσι γυναικῆς
 Εἰσέτι νῦν, κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης.

Vs. 23. Ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν] Sic optime legit Leos-
 pardus Emend. IV. 4. Idque Codexi Leidensis et alius apud
 Gesnerum confirmant. Vulgo editur: ἀρήϊα ἔργα γυναικῶν.

Vs. 24. Καὶ πάντων δεινὸν] Minus bene Leopardus L.
 C. scripsit: καὶ πάντων δεινὸν etc. Homēr. Od. Σ. 347.
 ἔφρ' ἔτι μᾶλλον Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.

Vs. 26. Λελάθοντο Φόνου] MS. Paris. male, πόνου.

Vs. 27. Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ] In omnibus scriptis editisque
 libris, insolenti genere loquendi, legitur: Ποινὰς δ' Ὀρφῆϊ
 κταμένω στίζουσι γυναῖκας. Quod, erit fortasse, qui de-
 fendat e Plutarcho de S. N. V. p. 52. ed. Wyttenb. Οὐδὲ
 γὰρ Ὀρχήκες ἐπαινοῦμεν ὅτι στίζουσιν ἄχρι νῦν, τιμωροῦντες
 τῶν Ὀρφέων, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. At vero, quod nos de
 conjectura in textu resposuimus, talem a simplicitate com-
 mendationem habet, ut vel morosissimo judici placitum
 speremus. Ceterum si veram, non fabulosam, qualem Pha-
 nocles tradit, Stigmatum originem cognoscere velis, adeun-
 dus est Herodotus V. 6. et ibi Wesselingius.

— Δο. MDCCLXXXII.